

תת"ע 5206/12/17 - מדינת ישראל נגד מאור סיגל ויקי

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 5206-12-17 מדינת ישראל נ' סיגל ויקי

כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי בפני

מדינת ישראל באמצעות עו"ד רפאלה שושן
ועו"ד חנא ארשד

המאשימה

נגד

מאור סיגל ויקי באמצעות עו"ד ולדי טטלבוים

הנאשמת

הכרעת דין

1. האם מכשיר הממל"ז, שמדד את מהירות נסיעתה של הנאשמת, 117 קמ"ש, הופעל על פי הנהלים הנדרשים. זו השאלה העומדת להכרעה במקרה שלפנינו.

2. החלטתי להרשיע את הנאשמת בעבירה המיוחסת לה מהטעם שהמאשימה הוכיחה קיומם של כלל התנאים הנדרשים להוכחת אמינות המכשיר.

האשמה

3. ביום 15.7.17, סמוך לשעה 9:46, נהגה הנאשמת באופנוע, מסוג "סוזוקי", בכביש המוביל ממעלות לבירנית. מכשיר ממל"ז שהופעל בידי שוטר, שהיה מוצב במקום, הראה שהמהירות בה נסעה הנאשמת הייתה 117 קמ"ש, כשהמהירות המרבית המותרת במקום היא 80 קמ"ש.

תמצית טענות הצדדים

4. אליבא דמאשימה, הנאשמת נהגה במהירות 117 קמ"ש. מהירותה נמדדה באמצעות מכשיר ממל"ז, שהופעל על פי הנהלים המחוייבים בעת הפעלתו, ועל כן יש להרשיע את הנאשמת.

ההגנה, מנגד, כופרת במהירות המיוחסת לנאשמת וסבורה שיש להורות על זיכוי. לשיטתה, נפלו פגמים בבדיקות התקינות שערך השוטר למכשיר הממל"ז, בתחילת המשמרת ובסיומה, וכן בשמירה על הנהלים בעת הפעלת המכשיר.

נוסף על כך, במקום האירוע נכחו שוטרים נוספים שלא רשמו מזכרים, ויש בכך משום מחדל חקירתי.

הראיות

5. מטעם התביעה העיד השוטר רמי סוויד (להלן - השוטר או עד התביעה). כן הוגשו ת/1 - הזמנה לדין והודעת תשלום ו - ת/2 - נספח לדוח תשלום קנס. מטעם ההגנה העידה הנאשמת בעצמה. הוגשו נ/1 - צילומי מכשיר הממל"ז שצילמה הנאשמת, ו - נ/2-5 - אסופת פסיקה.

דין והכרעה

תקינות מכשיר הממל"ז

6. בע"פ 5345-90 אברהם בראונשטיין נ' מדינת ישראל, (13.9.92), נקבעו שלושה תנאים שהוכחתם מקימה חזקה עובדתית בדבר אמינותו של מכשיר הממל"ז:

1. הוכחת תקינות מכשיר הממל"ז, בתחילת המשמרת ובסיומה, באמצעות 3 בדיקות.

2. הפעלת המכשיר צריכה להיעשות בידי שוטר מיומן.

3. המכשיר יופעל בשטח על פי כללים, המבטיחים שהתוצאה שהראה משקפת את מהירות רכב המטרה.

בע"פ 4682-01 גבריאלי לוי נ' מדינת ישראל (10.11.03), קבע בית המשפט, בדומה לעניין בראונשטיין, שמכשיר הממל"ז אמין ומדויק, אם יופעל על ידי מפעיל מיומן ועל פי הנחיות היצרן ולאחר ביצוען של הבדיקות השגרתיות טרם ההפעלה. בהתקיים כל אלה, הנתונים שמפיק הממל"ז על מהירותו של רכב-מטרה כשרים להתקבל ולשמש כראייה בבית המשפט, וניתן לבסס עליהם את הרשעתו של נאשם גם אם אותם נתונים מהווים ראיה יחידה נגדו. הבדיקות המבוצעות טרם ההפעלה כוללות:

א. בדיקה עצמית של כל מכלולי המכשיר.

ב. בדיקת תקינות של הקריאות המתקבלות על לוח התצוגה.

ג. בדיקת קיומו של תיאום אופקי ואנכי בין נקודת ההצבעה האדומה לקרן הלייזר.

ד. בדיקת "כיול" המכשיר שמטרתה לוודא שטווח המכשיר ותזמונו מדויקים ושהוא מסוגל למדוד מהירות של כלי רכב נעים.

נוסף על כך, מפעיליו נדרשים לשמור על 3 כללים:

א. שמירה על קו ראייה נקי מהפרעות בין המכשיר לבין קטע הדרך שעליו יש לפקח, ולדאוג לכך שבטווח הראייה לא יהיו מכשולים פיזיים כמו עצים, עמודי חשמל ובניינים.

ב. לדאוג לכך שזווית המדידה בין המכשיר למטרה תהיה מינימאלית.

ג. לוודא שנקודת ההצבעה האדומה המופיעה בעינית הכיוון, מכוונת לאזור לוחית הזיהוי של הרכב במשך כל זמן המדידה.

ברע"פ 7093-10 מדינת ישראל נ' אורנה דרייזין (1.7.12), שב בית המשפט העליון על הצורך בהוכחת כל אותן הבדיקות, להקמת חזקה בדבר אמינות המכשיר.

האם הוכח, בענייננו, שהבדיקות הנדרשות למכשיר, בוצעו כראוי?

7. בדיקות תקינות הממל"ז, שערך השוטר, תועדו בת/2. לצדן של בדיקות התקינות סומנה האות V.

ב"כ הנאשמת הפנה לעפ"ת 56094-08-17 כמאל סיורי נ' מדינת ישראל, שם נקבע שסימון האות V מעיד שהבדיקה בוצעה אך אין בו כדי להעיד על תוצאותיה והנטל על המאשימה להוכיח שתוצאתן תקינה.

לעניין זה אפנה לרעפ 4150/15 גד בר כוכבא נ' מדינת ישראל (18.6.15), שם קבע כב' השופט א' שוהם, שהפרשנות הסבירה היחידה היא שמפעיל המכשיר יסמן V רק לאחר שהתקבלה תוצאה תקינה בבדיקת המכשיר. החלטה שבית המשפט העליון חזר עליה ברע"פ 6662/16 כהן נגד מדינת ישראל.

8. בענייננו, בשתי הבדיקות הראשונות, הבדיקה העצמית ובדיקת התצוגה, לצד הסימון V נרשמה גם המילה "תקינה", בתחילת המשמרת ובסימנה. השוטר ציין בעדותו שביצוע בדיקת התצוגה נערך על פי מדריך הפעלת ממל"ז, שאותו הוא מחזיק באופן קבוע בכיסו, והדגיש: "אני מלווה את הבדיקות יחד עם המסמך הזה" (עמ' 5 לפרו', ש' 14-17). כשנשאל מדוע לא פרט את שראה בבדיקת התצוגה, מסר: "רושמים אם הבדיקה תקינה או לא. במידה וזה לא תקין, לא ממשיכים לבדוק. אם סימנתי שתקין, סימן שכל האותיות והסיגמנטים במקום הנכון" (עמ' 5 לפרו', ש' 20-21).

נוכח הלכת בר כוכבא, סימון האות V, כשלצד זה צוינה המילה "תקינה", ועדות השוטר, אני קובעת ששתי הבדיקות הראשונות שביצע השוטר היו תקינות.

9. אשר לבדיקת תיאום כוונות, סומן בה, כאמור V, בתחילת המשמרת ובסימנה, וצוין מקום הבדיקה: עמוד תאורה בצומת ראש פינה.

השוטר מסר בעדותו שלא ציין את מספר העמוד ולבקשת ההגנה אישר שבצומת קיימים עמודים נוספים (עמ' 6 לפרו', ש' 2-4).

עם זאת, בהמשך עדותו מסר תיאור מפורט על הדרך בה בוצעה הבדיקה בצומת: "אני מוודא שמאחורי העמוד רקע שמים ואין שום הפרעה. אז אני מבצע את הבדיקה, כאשר זה במצב אנכי, אני לוזר דרך המכשיר לכיוון המטרה, לוחץ על ההדק לחיצה ממושכת. אם אני מתחיל על מטרה אופקית, אז אני לוזר הפוך, לרוחב, עד

שהלייזר פוגע במטרה, ואז נשמע לי צליל גבוה. כשאני לוזר ימינה - שמאלה הצליל נמוך יותר. על המטרה האנכית - אני עושה הפוך" (עמ' 6, ש' 19-23).

מצאתי שבסימון האות V, ציון מיקומו של העמוד עליו בוצעה הבדיקה, והתיאור המפורט שמסר השוטר בעניין אופן בדיקה זו - וידא שרקע השמים נקי מהפרעות וביצע בדיקה אופקית ואנכית של קרן הלייזר על העמוד - יש די להוכחת תקינות הבדיקה.

עניין סיורי, אליו הפנתה ההגנה, שונה מהמקרה דנן. בעניין שם נרשם בבדיקת התיאום: "עמוד תאורה במחוז ש"י", ובית המשפט קבע ש"מדובר בתיאור כללי ביותר, המתייחס למספר עצום של אפשרויות ואינו מאפשר להתחקות אחר הנתונים ולבחון את התוצאות שהיו בפני עורך הבדיקה".

במקרה שלפני עמוד התאורה נמצא ב"צומת ראש פינה", מקום מוגדר ומצומצם ביחס ל"מחוז ש"י".

10. אשר **לבדיקת מרחק/מהירות**, ציון השוטר שזו בוצעה ב"שלוחת ראש פינה" (ת/2). כן צוינו נתוני המהירות והמרחק שנמדדו בתחילת המשמרת (מהירות 0, מרחק 60.1) ובסיומה (מהירות 0, מרחק 60.0).

בעדותו שב ומסר שהבדיקה נערכה בשלוחת ראש פינה, בעמדה בה היא מבוצעת תדיר (עמ' 6, ש' 6). לשאלת הסנגור האם מדד השוטר בעצמו מרחק של 60 מטר מהקו בו עמד, הבהיר השוטר שבעבר הוגשו למזכירות בית המשפט מזכרים שערכו השוטרים לעניין בדיקה זו, וברבות הימים נאמר לשוטרים שאין צורך בהגשתם (עמ' 6 לפרו', ש' 8-9). לשאלה האם הוא יכול לומר בוודאות שדבר לא השתנה מאז שמדד, השיב: **"לא השתנה כלום, כי אני עובד יום יום. אני מכיר את הפס הזה יום כי יום יום אני עומד על הפס הזה. לא השתנה"** (עמ' 6 לפרו', ש' 11-12).

כשנשאל לגבי השינוי שנרשם בפרמטר המרחק, בתחילת המשמרת (60.1) ובסיומה (60.0), השיב: **"זה בתחום התקין. יש סטיה במהירות של 2 קמ"ש פלוס מינוס ובמרחק יש סטיה של 20 ס"מ פלוס מינוס"** (עמ' 6 לפרו', ש' 16-25).

נוכח האמור, אני קובעת שהוכח לפני שבדיקה זו נמצאה אף היא תקינה. כפי שהעיד השוטר, מדובר בעמדה קבועה, בה נעשה שימוש תדיר, ואין מקום לדרישה למדידת המרחק, בכל הפעלת מכשיר מחדש. ראו לעניין זה **תת"ע 11553-02-17 מדינת ישראל נ' בר-אל דוד** (12.3.18) (להלן - עניין בר-אל), שם פסק בית המשפט שאין מקום לצפות שכל שוטר, העושה שימוש במכשיר ממל"ז, ימדוד מחדש את המרחק.

ככל שמבקשת ההגנה להוכיח טעות במדידה, עליה להציג ראיה מטעמה לעניין זה. בענייננו, לא הוכח שהעמדה אינה במרחק של 60 מטרים.

לעניין הסטייה במרחק, אני מקבלת את דברי השוטר, שהוא מפעיל מיומן, שמסר שלפי ההוראות וההנחיות, סטייה כזו בערכים אינה מעידה על פגם במדידה. ראו לעניין זה **עפ"ת 6359-12-11 ארבן נ' מדינת ישראל** (20.11.12).

מיומנות המפעיל

11. אשר למיומנות המפעיל, נקבע בעניין בראונשטיין: "על התביעה להוכיח, כי המכשיר הופעל על-ידי שוטר מיומן. זוהי כמובן שאלה של הערכה, שעל השופט להחליט בה. לפיכך די לה לתביעה שתראה, מה הם פרטי הכשרתו וניסיונו של המפעיל".

המפעיל הוסמך להפעלת ממל"ז ביום 17.5.12, והציג תעודת הסמכה (עמ' 4 לפרו', ש' 2). נוסף על כך, הוא ערך דוח מפורט על האירוע, עדותו הייתה מהימנה ועקבית, והשתכנעתי מכלל הראיות שהונחו לפניי ששמר על הנהלים ותיעדם כנדרש. נוכח האמור מסקנתי היא שמדובר במפעיל מיומן ומוסמך.

אופן ההפעלה

12. מצאתי שלא נפל פגם באופן הפעלת המכשיר.

השוטר ערך דוח מפורט. על פי הדוח, עמד ססטי, לבד, בשול ימין, לכיוון בירנית, כשהראות טובה, והפעיל את מכשיר הממל"ז. האופנוע, בו נהגה הנאשמת, היה בודד לחלוטין, לכיוונו, ונמדד במהירות של 122 קמ"ש. השוטר סימן לנאשמת לעצור, זו עצרה בשול, ונשמר עמה קשר עין רצוף. לנאשמת הוצגו נתוני המדידה בצג.

ב-ת/2, סימן השוטר ב-V שהקפיד על הנהלים הנדרשים לצורך אמינות הפעלת המכשיר, ובהם:

- טווח גילוי רכב המטרה - 288.6 מטר.
 - קו ראייה נקי מהפרעות בין המפעיל לרכב המטרה.
 - ההפעלה נעשתה כלפי רכב המטרה, שכל חלקיו גלויים לעיני המפעיל.
 - נקודת הכיוון האדומה הייתה מכוונת לאזור מרכז רכב המטרה, עד לקבלת צליל אישור המדידה.
 - נשמר קשר עין רצוף בין המפעיל ורכב המטרה עד לעצירתו.
 - רכב המטרה היה בנתיב ימני מתוך נתיב אחד, בתנועה מתקרבת.
 - בשעת הפעלת המכשיר לא ירד גשם, שלג ולא היה ערפל.
- כן צוין שבעיניו הכיוון לא היה כלי רכב אחר הנע בכיוון תנועתו של הרכב.

כשנשאל השוטר לגבי הרישום, שלפיו, הרכב היה בנתיב ימני מתוך אחד, הסביר שיש נתיב אחד לכל כיוון (עמ' 4 לפרו', ש' 24). כך, כשנשאל האם קטע הכביש בו עמד מפותל, הפנה לדוח, שם נרשם שמדובר בקטע כביש ישר (עמ' 4 לפרו', ש' 26). כשנשאל מדוע לא פרט בדוח לאן כיוון את נקודת הכיוון האדומה ברכב המטרה, הסביר שציין זאת בנספח לדוח (ת/2), והבהיר שקיימת חפיפה בין הנספח לנסיבות המפורטות בדוח (עמ' 5 לפרו', ש' 12-13).

13. לעניין זכירת האירוע. השוטר מסר בעדותו שאינו זוכר את האירוע מעבר לרשום בדוח (עמ' 4 לפרו', ש' 9-10). יצוין שאין לצפות ממפעיל, שעבודתו השוטפת כוללת רישום דוחות רבים מעין אלה, מדי יום, שיזכור פרטי דוח

מסוים, שערך כשנה לפני מתן עדותו. לענין זה יפים דבריו של י' קדמי, בספרו, "על הראיות", חלק שני, מהדורה מעודכנת תש"ע-2009, בעמ' 786:

"כאשר עד מעלה על הכתב - בתרשומת, בדו"ח... - פרטיה של "התרחשות" שהוא עד לה, סמוך להתרחשותה, ולאחר מכן הוא נקרא להעיד בבית המשפט על פרטי אותה התרחשות, רשאי בית המשפט לקבל את הכתב כראיה לתוכנו אם הוא משתכנע שהרישום שנעשה בשעתו על ידי העד, הוא רישום כן, אמיתי ומדויק, ושנית, כי טענת העד שאין הוא זוכר את פרטי ההתרחשות - כנה ואמיתית."

בענייננו, התרשמתי שרישום הדוח נעשה באופן מדויק ושדברי עד שאינו זוכר את פרטי ההתרחשות היו כנים. נוכח האמור, אני מקבלת את הדוח כראיה לתוכנו.

14. לסיכום חלק זה, השתכנעתי מהראיות שהונחו לפני ומעדותו של השוטר, שמכשיר הממל"ז הופעל על פי הנהלים, והתוצאה שנמדדה בו משקפת את מהירות נסיעתה של הנאשמת.

יומן ההפעלה

15. לענין שעת ביצוע בדיקות התקינות, בתחילת המשמרת ובסיומה, העיד השוטר שזו תועדה ביומן ההפעלה של המכשיר, המצוי במחלקת התביעות (עמ' 5 לפרו', ש' 22-25).

ב"כ המאשימה ציינה בדיון שיומן ההפעלה אינו חלק מהראיות וככל שהסנגור חפץ בו, היה עליו לבקשו מבעוד מועד.

בתום שלב הסיכומים הגיש הסנגור בקשה להשלמת טיעוניו לענין זה. לשיטתו, ללא הגשת היומן לבית המשפט, מסירתו להגנה מבעוד מועד, ומתן אפשרות להגנה לחקור את עד התביעה בשאלות הקשורות לו, כגון, שעת הבדיקה, לא ניתן למאשימה להוכיח תקינות המכשיר.

בהיעדר יומן הפעלה, הרי שדוח תנועה, מעצם טיבו הוא מסמך ראיתי מובהק, שנערך על ידי עד, בכתב ידו ובחתימתו, ובכל זה די כדי לבסס אמינות הממצאים כנגד הנאשם (ראו לענין **עפ (י-ם) 30787/06 שמעון גיירו נ' מדינת ישראל (8.3.07)**). הנאשם וב"כ רשאים היו, טרם הדיון, לעיין בחומרי הראיות, ובכללם, יומן ההפעלה, ולדרוש מבית המשפט לכפות על התביעה להציגו. זאת ועוד, בדוח קיים פרק מיוחד המתייחס לבדיקות תקינות ההפעלה ומהימנות הבדיקה, ועל כן, על דרך השגרה, אין צורך בהצגתו של היומן.

בענייננו, טרם שמיעת הראיות, ההגנה לא ביקשה לעיין ביומן ההפעלה, ובנסיבות אלה לא קמה למאשימה כל חובה להגיש את יומן ההפעלה.

16. לסיכום, אני קובעת שהמדינה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח שמכשיר הממל"ז הופעל על פי דרישות הנוהל המשטרתי. הוכח לפני שהשוטר, מפעיל מיומן, ערך כנדרש את 4 בדיקות התקינות למכשיר, בתחילת המשמרת ובסיומה, והקפיד על נהלי ההפעלה בעת הפעלת המכשיר.

נמצא, אפוא, שהמדינה הוכיחה את מערך הנסיבות המקיים את חזקת האמינות למכשיר.

טרם סיום אתיחס לטענות נוספות שאעלה הסנגור.

השוטרים הנוספים שהיו במקום

17. לשיטת הסנגור, שוטרים נוספים שהיו במקום האירוע לא רשמו מזכרים, והעדרם של אלה הוא בגדר מחדל חקירתי ופגיעה בהליך תקין. לעניין זה בית המשפט הופנה לפסיקה תומכת, כלהלן:

א. תת"ע 8879-02-16 מדינת ישראל נ' עמוס אלקנה (15.8.16) - לנאשם יוחסה עבירה לפיה עבר/יצא מהצומת שלא בכיוון החץ המסומן בנתיב ממנו נכנס לצומת. הנאשם זוכה לאחר שבית המשפט פסק שהשוטר הנוסף שהיה בניידת עם עדת התביעה לא ערך מזכר בדבר האירוע, על אף שהיה השוטר "הקרוב" למיקומו של הנאשם. צוין שבמצב בו הראיות אינן מבוססות, והמשפט מוכח על בסיס עדות אחת מול אחרת, חסר כזה עומד לזכותו של הנאשם.

ב. ת"ד 1069-08-11 מדינת ישראל נ' בירן (27.3.14) - כתוצאה מפנייתו שמאלה חסם הנאשם את דרכו של הרכב המעורב וגרם להתנגשות. בצומת היו מספר שוטרים, אשר נטלו חלק בטיפול בתאונה, לאחר קרותה. מדוח האירוע, שהמציאה ההגנה, עלה ש-51 שוטרים היו פרוסים בשטח לרגל אירוע. נוכח המינעות גורמי אכיפת החוק מתיעוד האירוע ונסיבותיו, ובהעדר גרסה עובדתית בהתייחס לטענות הנאשם, נקבע שנגרעה יכולתו של הנאשם להוכיח גרסתו ועל כן קופחה הגנתו. בנוסף, גרסת הנאשם לא נסתרה באמצעות עדות הנהג המעורב, והנאשם זוכה מחמת הספק.

ג. עפ"ת 34653-04-13 בר נ' מדינת ישראל (2.5.13) (להלן - עניין בר) - לנאשם יוחסה עבירה של אי ציות לאור אדום ברמזור. מתנדבת שנכחה במקום לא רשמה מזכר, ועד התביעה ציין שהמתנדבת אמרה לו שלא ראתה דבר. בית המשפט מצוין שכאשר מדובר בעדות מול עדות, וקיים עד נוסף, עליו לרשום דוח, אפילו לא ראה, וגם אם לא יצורף כעד תביעה.

18. הדין הוא שדי בראיה 'מספקת' ואין כלל המחייב את התביעה להציג את הראיה המקסימלית שניתן להשיג. סוגיה דומה נדונה בעניין בר-אל, שם, שוטר נוסף שהיה במקום ערך מזכר ריק מתוכן. בית המשפט קבע שהראיות שהונחו לפניו מספקות והרשיע את הנאשם, תוך שהפנה להלכה שנקבעה בעניין זה בע"פ 11331/03 **קיס נגד מדינת ישראל**.

יצוין שבעניין בר, אליו הפנה הסנגור, מאזכר בית המשפט את **רעפ 4389/12 אנטולי סצקו נ' מדינת ישראל** (להלן - עניין סצקו), שם פסק כב' השופט שוהם, שיש להבחין בין 'מחדל' לבין 'אי מיצוי הליכי חקירה'. השאלה שיש לשאול, לטעמו, אינה האם אפשר וראוי לנקוט בצעדי חקירה נוספים, אלא אם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר.

19. בענייננו, כפי שעולה מעדות השוטר, נערך מבצע אכיפה רחב היקף, בצפון, נגד אופנוענים הנוסעים במהירויות

גבוהות בסופי שבוע, ולטובת העניין גויסו שוטרים רבים (עמ' 4 לפרו', ש' 15-17). השוטר אף ציין בדוח: "**במקום נכחו שני שוטרים מהאופנוענים של הסיירת לא שותפו להפעלה עמדו בצד**" (ת/1). בעדותו הבהיר שמדובר בשני שוטרים על אופנוענים, שלא היו קשורים אליו (עמ' 4, ש' 18) ואף ציין שהיו שוטרים נוספים במקום וניידות. כן הדגיש שהוא היה בניידת לבד (עמ' 4, ש' 19).

אכיפת עבירה של נהיגה במהירות מופרזת, באמצעות מכשיר הממל"ז, מטבעה, מבוצעת על ידי שוטר אחד. העדות המשמעותית, בנסיבות אלה, היא של מפעיל הממל"ז, אשר עליו להוכיח שבדק את המכשיר כנדרש ושמר על נהלי ההפעלה בעת אכיפת העבירה. בכך שונה המקרה שלפני מפסקי הדין שאזכרו, בהן דובר בעבירות שאכיפתן מבוצעת בדרך כלל באמצעות שני שוטרים.

זאת ועוד, כעולה מעדות השוטר, השוטרים האחרים לא היו שותפים בהפעלת המכשיר או באכיפת העבירה ולא ברור כלל אם ראו את העבירה שבוצעה.

יתירה מכך, בענייננו אין המדובר במצב בו הראיות שהניחה התביעה אינן מבוססות, כך שהעדר מזכרי השוטרים, אינו בגדר "מחדל".

במקרה שלפני די בדוח שערך השוטר, בנספח לו, ובעדותו לפני, כדי להוכיח מעבר לספק סביר את אשמתה של הנאשמת.

הגשת המסמכים ת/1 ו - ת/2

20. טענה נוספת שהעלתה ההגנה הייתה שלא הוגש הדוח המקורי אלא רק העתק צילומי שלו. צוין שעל פי סעיף 41 לפקודת הראיות ובהתאם לתקנות העדות (העתקים צילומים), התש"ל-1969, הקריטריונים על פיהם יש להגיש העתקים צילומים לא מתקיימים. בנסיבות אלה, נטען, לא ניתן היה להגיש את הדוח (ת/1) והנספח לו (ת/2) כראיה.

המאשימה טענה, מנגד, שהשוטר ערך את הדוח ואישר אותו בעדותו. כן צוין שאם בחקירת עד התביעה יעלה שהמסמך אינו תואם את המסמך המקורי, יוגש המסמך המקורי.

לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים החלטתי לקבל את העתק הדוח כראיה מהימנה לתוכנו. מגמת הפסיקה היא להתייחס ל"כלל הראיה הטובה ביותר" ככלל של משקל ראיתי ולא כלל של פסלות. ראו לעניין זה י' קדמי בספרו "על הראיות", חלק שני תש"ע - 2009, בעמוד 682, שקובע שניתן להוכיח מסמך באמצעות העתקו, ובלבד שלא נתעוררה שאלה כנה לגבי אוטנטיות המקור שממנו נעשה ההעתק. מקום שבעל דין מבקש מבית המשפט שלא יקבל כראיה העתק של מסמך, נושא הוא בנטל להביא ראיות המוכיחות לכאורה את היעדר האוטנטיות של המקור או את הפגיעה בהגינות אם יתקבל ההעתק.

בענייננו, עד התביעה אישר בעדותו שהוא ערך את הדוח ורשם את נסיבות המקרה ותגובת הנהג (עמ' 2, ש' 18). יתירה מכך, התביעה ציינה שאם יתעורר חשש שהמסמך אינו תואם את הדוח המקורי, יוגש הדוח המקורי בהמשך. חשש זה לא יתעורר. ההגנה לא הוכיחה שקיים ספק באמינות העתק הדוח. לעניין זה ראו גם **תת (נת') 3855/07 לשכת תביעות שרון-תעבורה נ' סניב רן** (17.2.08), שם קיבל בית המשפט העתק של דוח כראיה.

בנסיבות האמורות, יש לקבל את העתק הדוח כראיה.

צילומי המכשיר

21. ההגנה הגישה צילומים, שצילמה, לטענתה, הנאשמת, לאחר האירוע, בהם נראה מכשיר הממל"ז של השוטר (נ/1). לשיטתה, הנאשמת ביקשה לצלם את צג המכשיר, עם המהירות שנמדדה (נ/1), אך המכשיר כבה או כובה. נטען שעל פי עדות השוטר, מעת הפעלת המכשיר, אמור המכשיר לדלוך לפחות 15 דקות. היות שמהדוח עולה שמעת ביצוע העבירה (9:46) ועד הדפסת הדוח (9:58), חלפו 12 דקות בלבד, המכשיר היה אמור לדלוך בעת שביקשה הנאשמת לצלמו, אך המכשיר היה כבוי.

לא הוצגה לפני כל הוכחה שהמכשיר שצולם בנ/1 הוא המכשיר שתיעד את מהירות נסיעתה של הנאשמת. כשהתבקש העד לאשר שבתמונה רואים מדבקה על המכשיר ובה "לפחות רוב מספר המכשיר בו השתמש", השיב: "לא מופיע בתמונה מספר המכשיר" (עמ' 7 לפרו', ש' 3). כשנשאל לגבי רישום תחילת המספר, כפי שזו עולה מהצילום, השיב: "כל המכשירים אצלנו מתחילים מ - 029" (עמ' 7 לפרו', ש' 5). בהמשך, בחקירתו החוזרת הבהיר שהמסך כבה מעצמו אם לא לוחצים על הלחצן השמאלי של המכשיר (עמ' 7 לפרו', ש' 31).

זאת ועוד, לא ידוע מועד הצילום, האם מיד לאחר מתן הדוח, או מספר דקות לאחר מכן, בהן כבר היה המכשיר אמור להיות כבוי, לפי עדות השוטר.

בהינתן האמור, אין בצילומים שהוגשו כדי להטיל ספקות בעדות השוטר.

סוף דבר

22. נוכח האמור, לאחר שהזהרתי את עצמי שמדובר בגרסה מול גרסה אני קובעת שאני מעדיפה את גרסת התביעה על פני גרסת הנאשמת.

לסיכום, המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את המיוחס לנאשמת בכתב אישום. לפיכך אני מרשיעה את הנאשמת בעבירה של נהיגה במהירות של 117 קמ"ש, במקום בו המהירות המירבית המותרת היא 80 קמ"ש, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.

המזכירות תשלח העתק הכרעת הדין לצדדים ותזמנם לטיעונים לעונש ליום 29.1.2019 בשעה 11:45.

ניתנה היום, י"ז טבת תשע"ט, 25 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.